

čujícím, že jde o společnost. Tomuto zákonnému zásadnímu požadavku však neodpovídá opovězené znění firmy, které obsahuje jméno jen jednoho z obou společníků bez onoho dodatku. Proto nemělo býti vyhověno žádanému zápisu do obchodního rejstříku, nýbrž vzhledem k ustanovení Šu 12 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 19 obch. zák. měla býti dříve zařízena oprava opovědi co do znění firmy.

Nejvyšší soud reyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle opovědi utvořili Rudolf Leo K. a Pavel T. veřejnou obchodní společnost za účelem provozu rafinerie skla a vývozu v K. s působností od 27. ledna 1925. Opovídatelé vykárali také, že jim bude předepsána výdělková daň podmiňující protokolaci. Jde tedy o zápis obchodní firmy veřejné společnosti, jejíž znění musí vyhovovati předpisu čl. 17 obch. zák., totiž obsahovati buďto jména obou veřejných společníků neb aspoň jméno jednoho z nich s dodatkem naznačujícím, že jde o společnost. Toho při ohlášené firmě »Rudolf Leo K., Glasraffinerie und Export in St.« není a právem rekursní soud usuzuje, že zápis této firmy do obchodního rejstříku neměl býti povolen. Ani vývody dovolacího rekursu, jmenovitě poukazem k čl. 24 obch. zák. nedá se přípustnost této firmy odůvodniti. Rekurenti sami přiznávají, že původně provozoval Rudolf Leo K. vlastní rafinerii skla a že mu nebyla předepsána daň dle Šu 7 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu (dle zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n.). Nebyl tedy té doby kupcem plného práva a jméno, pod nímž závod provozoval, nebylo obchodní firmou ve smyslu obchodního zákona (§ 7 uvoz. zák. k obchodnímu zákoníku čl. 15 a 19 obch. zák.). Teprve po splynutí jeho závodu se závodem Pavla T-a, tedy ne vstupem tohoto do podniku K-ova, nabyt takto nově utvořený závod rozsahu podmiňujícího protokolaci, a bylo na společnicích, aby si zvolili firmu, odpovídající předpisu čl. 17 obch. zák. a zažádali o její zápis do obchodního rejstříku. K vedení spojených závodů pod neprotokolovanou firmou Rudolf Leo K. nebylo vůbec zákonných podmínek, neboť čl. 24 obch. zák. předpokládá vstup společníka do trvajících již obchodního závodu kupce plného práva, který jedině může vésti firmu ve smyslu obchodního zákona, na kterou se vztahují předpisy třetího titulu obchodního zákona. Rozhodnutí rekursního soudu hoví plně zákonu a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 5304.

Prislušnosti dle Šu 9 zák. o automobilech může se dovolávat i ten, komu byl náhradní nárok poškozeným postoupen.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 811/25.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném náhrady škody, jež vznikla jejími postupiteli při srážce automobilu postupitelova s automobilem žalovaného v Děčíně. Proti žalobě, žádané na okresním soudě

v Děčíně, vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. **Důvody:** Dle obsahu žaloby jedná se o srážku dvou automobilů v Děčíně, při čemž žalobkyně jako postupnice V. P-a požaduje náhradu škody, která vznikla při srážce na autu V. P-a. § 3 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. vylučuje použití ustanovení §u 1 a 2 tohoto zákona o ručení vlastníka auta a o průvodním břemenu, kteráž vznikají ze srážky aut ohledně nároku na náhradu škody oběma vlastníkům, jak tomu jest v tomto případě. Tím však není řečeno, že zákona nelze vůbec použiti na tento případ, neboť zákon obsahuje také ustanovení, jaká jsou opatření pro případy, ve kterých nemá nastoupiti ručební povinnost podle tohoto zákona. Tak ustanovuje § 8 zákona, že vlastník silostroje ručí také tam za zavinění osob, jichž při provozování používá, kde nároky na náhradu jest posuzovati dle občanského práva. Rovněž týká se § 5 zákona ustanovení o průvodním břemenu při škodě, kde není ručení dle §u 1 a 2 tohoto zákona. Z toho vychází na jevo, že § 9 zákona o příslušnosti nezávisí na předpokladech, které v §u 1 a 2 byly dány jako základní ustanovení o povinnosti ručební. To vychází také z motivů zákona. Kdežto první vládní návrh z roku 1904 nezná takového ustanovení o příslušnosti a tehdejší návrh zákona z dnešního zákona obsahuje jen §§ 1, 2, 3, 5, 13, 14, 15, byla navržena právním výborem poslanecké sněmovny ustanovení §u 9 o otázce příslušnosti s odůvodněním, že ustanovení o příslušnosti jest jedním z nejdůležitějších ustanovení zákona, že by právo poškozeného bylo zkráceno, podle okolností zmařeno, kdyby musil stihati ručitele u soudu jeho vzdáleného bydliště a že tudíž musely býti dány vůbec zvláštní normy o náhradě škody z provozování silostrojů. Toto ustanovení o příslušnosti jest ustanovením pro čin nedovolený a nikoliv ustanovením o příslušnosti z porušení smlouvy. Jest tudíž příslušným pro tento případ, který se udál v Děčíně, okresní soud v Děčíně. Tento soud není vyloučen tím, že pohledávka na náhradu škody není uplatňována poškozeným, nýbrž postupníkem. Jak již zmíněno, § 8 zákona ustanovuje, že určité případy náhrady škody z automobilových úrazů jest posuzovati dle občanského práva. Pro tyto případy jest bez dalšího jasno, že dle ustanovení §u 1393 obč. zák. jest možným postup pohledávky na náhradu škody bez jakéhokoliv obmezení a bez újmy ustanovení o příslušnosti, poněvadž ani obč. zákon, ani civilní řád soudní neznají nepřípustnost postupu vzhledem k ustanovení o příslušnosti. Jen tam, kde příslušnost založena byla smlouvou, nemůže postup materiálního práva bez dalšího míti za následek postup formálního smluveného procesního práva ohledně příslušnosti, když to nebylo smluveno výslovně, šetříc předpisů procesního řádu. V tomto případě jedná se o ustanovení o příslušnosti z bezesmluvního stavu deliktního, takže v nedostatku zákonného ustanovení postup pohledávky na náhradu škody má za následek také ustanovení o příslušnosti §u 9 zákona. Ježto § 12 zákona dotýká se také pojištění proti ručební povinnosti, aniž by nastalo obmezení ohledně ustanovení o příslušnosti vzhledem na pravidelný případ postupu nároků na náhradu škody pojišťovací společnosti, tím spíše jest přiznati, že ustanovení o příslušnosti platí také pro postupníka.

Byť i tyto důvody by nebyly shledány opodstatněnými, bylo by dle §u 7 obč. zák. vzítí zřetel na důvody podobných zákonů, v tomto případě na zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. vztahující se na ručení při úrazech na železnicích. Podle tohoto zákona patří žaloby ze železničních úrazů před obchodní soud a sice dle volby žalobce před obchodní soud sídla žalovaného podniku, nebo před obchodní soud, v jehož obvodu se úraz udál a sice beze zřetele na hodnotu rozepře (čl. VI. uvozovacího zákona j. n. a zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a ze dne 21. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.). Kdyby v tomto zákoně postup působil, že by soud místa úrazu nebyl příslušným, nýbrž soud dle všeobecných ustanovení o příslušnosti, musela by se důsledně při postoupených pohledávkách uznávati příslušnost okresního soudu při žalobách pod 5.000 Kč, což by přímo odporovalo zákonu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel má sice pravdu v tom, že ustanovením §u 9 zákona o silostrojích mělo tomu, kdo byl provozem silostroje poškozen, býti usnadněno soudní uplatňování jeho náhradního nároku. Není však v zákoně opory pro mínění, že sudiště na výběr dané bylo zákonem poskytnuto pouze poškozenému pro jeho osobu, jako osobní výsada. § 9 ustanovuje všeobecně, že na náhradu škod, způsobených provozem silostrojů, žalovati lze též u věcně příslušného soudu, v jehož obvodě se škodná příhoda stala. O takovou žalobu tu jde, neboť uplatňován jest nárok na náhradu škody, způsobené v Děčíně silostrojem žalovaného. Postupem změnila se jen osoba věřitele, nikoliv právní povaha nároku (§§ 1392 a 1394 obč. zák.).

Čís. 5305.

Věsti exekuci na základě platebního rozkazu ve smyslu §§ 5 a 8 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n. jest oprávněn vnučený likvidátor, nikoliv družstvo.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 815/25.)

Platebním příkazem bylo nařízeno Vilému W-ovi zaplatiti 6.521 Kč na účet vnučeného likvidatora, ustanoveného Nákupnímu a prodejnímu družstvu československých přádelen bavlny, zapsanému společenstvu s r. o. Na základě platebního příkazu domáhalo se Nákupní a prodejní družstvo povolení exekuce proti Vilému W-ovi. Soud prvního stádia exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle platebního příkazu, který jest v tomto případě exekučním titulem, bylo povinné straně uloženo platiti na účet vnučeného likvidatora. O povolení exekuce nežádá však vnučený likvidator, nýbrž nákupní a prodejní družstvo čl. přádelen bavlny, zapsané společenstvo s r. o. v likvidaci a také toto, nikoliv však vnučený likvidator, podepsalo plnou moc právního zástupce. Podle §u 9 ex. ř. bylo tudíž nástup-